

16.7.2024 9. helluntain jälkeisen viikon tiistai

Päivän epistola

”Kristus on niin kuin ihmisruumis, joka on yksi kokonaisuus mutta jossa on monta jäsentä; vaikka jäseniä on monta, ne kaikki yhdessä muodostavat yhden ruumiin. Meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, on kastettu yhdeksi ruumiiksi. Yksi ja sama Henki on yhdistänyt meidät, kaikki me olemme saaneet juoda samaa Henkeä. Eihän ruumiskaan muodostu yhdestä jäsenestä vaan monista. Vaikka jalka sanoisi: ”Koska en ole käsi, en kuulu ruumiiseen”, se silti kuuluu ruumiiseen. Ja jos korva sanoisi: ”Koska en ole silmä, en kuulu ruumiiseen”, se silti kuuluu ruumiiseen. Jos koko ruumis olisi pelkkää silmää, olisiko silloin kuuloa? Tai jos se olisi pelkkää korvaa, olisiko silloin hajuaistia? Jumala on kuitenkin asettanut ruumiiseen kaikki eri jäsenet niin kuin on nähnyt hyväksi. Jos kaikki olisi yhtä ja samaa jäsentä, olisiko silloin mitään ruumista? Jäseniä on kuitenkin monta, kun taas ruumis on yksi. Ei silmä voi sanoa kädelle: ”Minä en tarvitse sinua”, eikä liioin pää jaloille: ”Minä en tarvitse teitä.” Päinvastoin, juuri ne ruumiinjäsenet, jotka meidän mielestämme ovat muita heikompia, ovat välttämättömiä. Me verhoamme erityisen arvokkaasti ne ruumiinosat, joita emme pidä kovinkaan arvokkaina, ja peitämme erityisen säädyllisesti ne, joita häpeämme. Säädylliset ruumiinosat eivät tällaista verhoa tarvitse. Kun Jumala yhdisti jäsenet ruumiiksi, hän antoi vähempiarvoisille jäsenille suuremman kunnian, jotta ruumiissa ei syntyisi eripuraisuutta, vaan jäsenet yhteen kuuluen huolehtisivat toinen toisestaan. Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki muutkin jäsenet, ja jos yksi jäsen saa osakseen kunniaa, iloitsevat kaikki muutkin sen kanssa.” (1. Kor. 12: 12 – 26)

Tätä tekstiä aikaisemmin oli teksti, joka käsitteli Herran aterian viettämistä. Taustaksi se on muistettava, sillä kyse on kirkosta, joka on Kristuksen Ruumis. Sitten Paavali kirjoitti Pyhän Hengen armolahjoista. Nyt hän palaa takaisin eukaristisen kokouksen ajatukseen ja pyrkii määrittelemään, ketkä kuuluvat kirkkoon, mistä se koostuu. Sana kirkko on siinä mielessä ongelmallinen, että sitä ei tarkasti määritellä Uudessa testamentissa. Vuonna 117 kuollut Antiokian piispa Ignatios määritteli kirjeissään kirkkoa. Se on hänen mukaansa tietyn alueen uskovien kokous, joka on piispansa johdolla kokoontunut toimittamaan eukaristiaa. Toisin sanoen ehtoollisen sakramentin toimittaminen muodostaa kirkon.

Paavali kuvaa kristillistä yhteisöä ykseydessä olevana. Sen monet jäsenet ovat juurtuneet ykseyteen, ne jakavat yhteisen olemassaolon. Kasteen kautta olemme tulleet ruumiin, siis kirkon jäseniksi. Maininta meitä yhdistävästä Hengestä voi viitata Pyhän Hengen vuodattamiseen kasteen jälkeen.

Paavali nimittääkin kristittyjä Pyhän Hengen temppeleiksi (1. Kor. 3: 16, 6: 19)

Ruumis muodostuu useista eri jäsenistä. Samalla tavoin kirkko tarvitsee hengellisten lahjojen moninaisuutta ja jokainen niistä antaa oman erityisen vaikutuksen kirkkoon.

”Minä en tarvitse sinua” muuttaa näkökulman nopeasti. Myöskin jäsenet tarvitsevat toinen toisiaan. Pukeutumista käytetään nyt välikappaleena ja annetaan enemmän huomiota sukupuolielimille kuin esimerkiksi silmille tai korville. Tarkoituksena on osoittaa, että yksi jäsen ei voi hallita koko yhteisöä. Ruumis on kokonaisuus ja jos yksi osa kärsii, niin kaikki kärsivät. Koko ajan on muistettava, että puhe on seurakunnasta ja sen jäsenistä.

Päivän evankeliumi

”Totisesti; kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te vapautatte maan päällä, on myös taivaassa vapautettu. ”Minä sanon teille: mitä tahansa asiaa kaksi teistä yhdessä sopien maan päällä rukoilee, sen he saavat minun Isältäni, joka on taivaassa. Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.” Silloin Pietari tuli Jeesuksen luo ja sanoi: ”Herra, jos veljeni yhä uudestaan tekee väärin minua kohtaan, niin kuinka monta kertaa minun on annettava hänelle anteeksi? Peräti seitsemän kertaako?” ”Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentäseitsemän kertaa”, vastasi Jeesus. Kun Jeesus oli puhunut kaiken tämän, hän lähti Galileasta ja tuli sitten Jordanin itäpuolta kulkien Juudeaan. Häntä seurasi suuri joukko ihmisiä, ja hän paransi heitä. Jeesuksen luo tuotiin lapsia, jotta hän panisi kätensä heidän päälleen ja rukoilisi. Opetuslapset moittivat tuojia, mutta Jeesus sanoi: ”Antakaa lasten olla, älkää estäkö heitä tulemasta minun luokseni. Heidän kaltaistensa on taivasten valtakunta.” Hän pani kätensä heidän päälleen. Sitten hän lähti sieltä.” (Matt. 18: 18 – 22, 19: 1 – 2, 13 – 15)

Ennen tätä tekstiä Jeesus antoi ohjeen, että jos joku tekee syntiä, on häntä ohjattava ”kahden kesken”. Jos parannusta ei tule, niin seuraavassa keskustelussa synnintekijän kanssa on oltava mukana yksi tai kaksi muuta. Jos tämäkään ei muuta synnintekijän toimintaa, asia on ilmitettava seurakunnalle. Jos synnintekijä ei tottele seurakuntaakaan, niin häneen on suhtauduttava kuin pakanaan tai publikaaniin. Sitten alkaa meidän tekstimme. On huomattava, että synnintekijälle annettiin useita kertoja mahdollisuus katumukseen.

Syntien anteeksi antaminen ”maan päällä” kuuluu opetuslapsille ja heidän kauttaan kirkon piispoille ja papeille. ”On sidottu taivaassa” ja ”taivaassa vapautettu” ovat kieliopillisesti niin sanottuja

teologisia passiiveja, tarkoittaa, että taivaassa syntien anteeksiantaminen on Jumalan toimintaa, ei papiston.

Samalla tässä on muistutus tavalliselle seurakunnan jäsenelle. Jos meitä vastaan toimitaan, niin meidän on pyrittävä antamaan anteeksi väärin toimineelle. Tämä ei merkitse väärän toiminnan hyväksymistä, vaan sitä, että ei ole mitään, mikä estäisi katuja palaamasta takaisin myös meidän yhteyteemme.

”Yhdessä sopien” on lainopillinen termi yhteisestä tahdosta tehdystä sopimuksesta. Se, mistä on sovittu, tuodaan rukoillen Jumalan eteen. Rukouksen kohteena ei ole mikä tahansa asia, vaan sellainen, joka edistää pelastusta.

”Siellä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni” voi tarkoittaa rukousta, opiskelua tai päätöksen tekoa. Tämä jae yhdistää Jeesuksen niin Tooraan (juutalaisen rabbiinisen kirjallisuuden mukaan) kuin jumalalliseen läsnäoloon (Matt. 1: 23, 28: 20)

Kirkon opettajat kiinnittävät huomiota siihen, että kyse on rakkauden toiminnasta. Edellä on kuvattu synnintekijän mahdollista paluuta Kirkon yhteyteen. Nyt toimitaan rakkaudessa ja rukouksessa. Tässä yhteydessä korostuu sana ”te”. Koolla on seurakunnan jäseniä, uskovia, jotka rakkaudessa rukoilevat. Kyse ei ole jostain satunnaisesta ryhmästä, joka lausuu rukousta, vaan seurakunnasta joka toteuttaa rukouksen, elää sen mukaisesti.

Kuinka monta kertaa on annettava toiselle ihmiselle anteeksi, joka tekee väärin minua kohtaan? Pietari kysyy, riittääkö seitsemän kertaa, Jeesus vastaa seitsemänkymmentäseitsemän kertaa. Luvut eivät ole sattumanvaraisia, vaan ne on lainattu Vanhasta testamentista. Kun Kain joutui pois Jumalan kasvojen edestä, niin Jumala lupasi, jos joku tappaa Kainin, niin hänelle kostetaan seitsenkertaisesti (1. Moos. 4: 15). Kainin jälkeläinen Lemek totesi vaimoilleen: ”Jos Kainin puolesta kostetaan seitsemästi, niin Lemekin puolesta seitsemänkymmentäseitsemän kertaa.” (1. Moos. 4: 24) Molemmat luvut tulee ymmärtää suuntaa-antaviksi. Jos anteeksipyyntö on todellinen, se on annettava anteeksi. Jeesuksen oman opetuksen mukaan, kaikki muu synti on anteeksiannettavissa, paitsi, jos joku puhuu Pyhää Henkeä vastaan (Matt. 12: 32).

Tässä on kyse ihmisen tekemästä synnistä toista ihmistä kohtaan. Jos ihminen tekee syntiä Jumalaa kohtaan, niin silloin asia ei ole tavallisen ihmisen käsiteltävissä. Silloin pyydetään apua papiston jäseneltä, jolla vihkimyksen kautta on oikeus ja velvollisuus toimia.

”Hän lähti Galileasta ja tuli sitten Jordanin itäpuolta kulkiin Juudeaan”. Tämä lienee oikea tulkinta. Kreikankielinen alkuteksti on ongelmallisempi ja voi antaa väärän tiedon Juudean sijainnista. Tämä näkyy joidenkin muiden kielten käännöksissä. Matteuksen mukaan Jeesus paransi ihmisiä. Markuksen vastaava kertomus ei mainitse parantamisia. Molemmat evankelistat tekstissään mainitsevat Jeesuksen opettavan, mutta Matteuksen maininta parantamisista tekee hänen kertomuksensa enemmän ihmisiä hoitavaksi.

Jeesus siunaamassa lapsia löytyy myös Markukselta (Mark. 10: 13 – 16) ja Luukkaalta (18: 15 – 17). Markuksen mukaan Jeesus koski lapsia, Matteuksen mukaan ”hän panisi kätensä heidän päälleen ja rukoilisi”. Matteus esittää selvän uskonnollisen toimituksen. Jeesuksen suhde lapsiin on erilainen, hyvin positiivinen, verrattaessa muihin tuon ajan uskonnollisiin johtajiin ja filosofeihin. Hänen opetuslapsensa eivät olleet tähän valmiita.

”Antakaa lasten tulla, älkää estäkö heitä” on lause, jolla varhaisessa kirkossa perusteltiin lapsikastetta. Jeesuksen toiminta muistuttaa paljon profeetta Elisan toimintaa, kun hän herätti henkiin sunemilaisen naisen pojan (2. Kun. 4: 8 – 37).

”Heidän kaltaistensa on taivasten valtakunta.” Jeesus ei sanonut ”heidän” vaan ”heidän kaltaistensa”. Hän ei siis viittaa nimenomaan näihin lapsiin. ”Heidän kaltaistensa” tarkoittaa sitä, että ihmisellä pitäisi olla samanlainen suhde Jumalaan, kuin aivan pienellä lapsella on vanhempiinsa. Kyseessä on täysi riippuvaisuus toisesta persoonasta ja luottamus tähän. Silloin, kun me ymmärrämme olevamme täysin riippuvaisia Jumalasta ja uskomme Häneen, silloin taivasten valtakunta on meitä varten.